

Od autorky krimirománu Vlna a trest nominovaného na Magnesii Literu

VERONIKA MARTINKOVÁ

SEBE VRAŽDA

Šestý případ Hany Vítkové a Davida Winklera

SEBEVRAŽDA

Copyright © Veronika Martinková, 2025

Design © Zuzana Bürger, 2025

VERONIKA MARTINKOVÁ

SEBE VRAŽDA

Šestý případ Hany Vítkové a Davida Winklera

Nahlédněte do mysli vyšetřovatelů nejzávažnějších kriminálních zločinů.

Prolog

Se zaujetím, jaké v životě běžně neprojevoval, sledoval neživé tělo ležící před ním na zemi.

Ze střelné rány nad levým spánkem vytékala krev. Rozlévala se po dřevěné podlaze. Vpíjela se do ní. Jakmile ji už dřevo nezvládalo pohlcovat, začala vytvářet obrazec, který se s každou vteřinou měnil. Bylo zajímavé pozorovat ho a fantazírovat o tom, co zrovna představuje. Nejdřív vypadal jako muž s dýmkou. Pak hlava psa z profilu se špičatým čenichem. Za chvíli zase jako dravá ryba. Připomnělo mu to testy, při kterých se pacientům ukazovaly obrázky s podobnými černými kaňkami a oni měli říct, co v nich evokují.

Jak by asi psychiatr diagnostikoval jeho, kdyby mu řekl, že v krvavé skvrně vidí lidskou bytost měnící se v psa a nakonec dravou rybu? Co to o něm vypovídalo? V duchu se usmál. Psychiatr by asi hlavně řešil mrtvolu v místnosti. A to, že jemu nevadila. Právě naopak. Se zájmem sledoval člověka, který ještě před několika vteřinami žil, dýchal, plánoval si budoucnost. Teď mlčel a nehýbal se. Cítil něco? To nevěděl. Ale docela ho to zajímalo. Přemítal, jaké by to bylo, kdyby se mohl na pár vteřin vžít – legrační výraz – do pocitů a smyslů mrtvého muže.

Přidřep si k tělu a pozoroval ho. Nic abnormálního nespatriřil. Opatrně si lehl na zem tak, aby nepoškodil krvavý obrazec, který mu právě teď připomínal jeho matku. Z toho by měl každý psychiatr určitě radost.

Ležel na levém boku nehybně už několik minut, ale nic překvapivého nespatriřil ani necítil. V místnosti bylo ticho. Když se dostatečně soustředil, slyšel svůj dech, ale to bylo tak všechno.

Vstal a ještě chvíli pozoroval tělo. Nic. Asi žádná duše neexistovala. V momentě, kdy člověk přestal dýchat, prostě zemřel. Osobnost byla jen shlukem

vzájemně propojených buněk, neuronů a tekutin. Jinak nic. Po smrti neexistoval další život. Duše nikam neodešla. Nepřevtělila se do ničeho jiného. Se smrtí přišlo temné prázdno trvající věčnost.

Z té myšlenky se mu udělalo nevolno. Začal se neovladatelně třást. Raději od těla poodešel. Dával při tom pozor, aby nešlápl *matce* do obličeje. Vyšel ven a pár minut tam zůstal stát. Jen vdechoval čerstvý vzduch a snažil se myslet na příjemné věci. Takže na Lenu.

Jakmile zase získal svůj typický klid, vrátil se do domu. Krvavá skvrna se začala srážet. Už mu nepřipomínala matku.

V domě se zdržel ještě pár minut. Úklidem. Se svou prací nakonec odcházel spokojený. Ničeho nelitoval.

11. října, David

Na úpatí schodiště jsem se automaticky zastavil. Přiměl mě k tomu déšť, který se v provazcích řinul ze střechy budovy krajského ředitelství. Sakra. Vážně *dokonalé* završení dnešního *dokonalého* dne.

Zase jsem se dal do kroku a za chvíli se už ocitl na dešti. K autu jsem ale neběžel. Vlastně mi cestou přes parkoviště došlo, že mi ani tolik nevadí déšť, jako spíš absence slunečních paprsků pravidelně přicházející s každým podzimem. A jako by nestačilo, že v tomhle období slunce neslouží zrovna dvanáctky, bylo navíc celý předchozí týden zataženo a přšelo.

Nastoupil jsem do auta vděčný alespoň za to, že už jsem v suchu. I za to, že dnešní pracovní kolotoč skončil. Ráno jsem si plánoval, že se celý den budu věnovat papírování. Nakonec jsem se k tomu vůbec nedostal. Místo toho jsem strávil hodinu na soudním – zbytečně. Tři hodiny jsem se snažil najít údajného svědka napadení – taky zbytečně. A celé jsem to završil tím, že jsem vyslýchal sotva plnoletého zfetovaného – to jsem zjistil později – smrada, který na mě vytáhl nůž. Takže mě napadlo, že vlastně můžu být rád, že na mě před chvílí přšelo. Mohl jsem dopadnout hůř.

Taky mi došlo, že jsem nebyl jediný, kdo měl dneska blbý den. Erik totiž toho zfetovaného smrada přivedl na ředitelství. Posadil ho do výslechovky a mě tam zavolal. Zrovna jsem si uvařil kafe, se kterým jsem si sedl k počítači. Chystal jsem se zpracovat žádost na zastupitelství, když mi zavolal Erik, jestli bych mu mohl přijít pomoci s výsledkem.

Vešel jsem do místnosti a sedl si vedle kolegy proti vyslýchanému. *Ten kluk není o moc starší než Tomáš*, bylo první, co mě napadlo, jakmile

jsem se na něj podíval. Vlasy na ježka. Hubený. Všiml jsem si tetování, které mu zdobilo levé zápěstí. Ale neviděl jsem ho celé, protože jeho majitel měl sepnuté ruce. Mohl to být drak, protože to, co jsem viděl, vypadalo jako šupiny. Nebo ještěrka, pomyslel jsem si vzápětí pobaveně.

Erik se ho mezitím, co jsem si ho prohlížel, pokoušel rozmluvit. Bezúspěšně. Kluk na něj jen tupě zíral.

Já jsem se nezapojoval. Myslel jsem na to, že kdyby ho kolega nechal převézt do cely předběžného zadržení a vyslechl ho až zítra, udělal by líp.

„Proč jste pana Starého napadl?“ zajímalo Erika.

Žádná odpověď.

„Máme to na kamerovém záznamu. Víme, že jste ho praštil pěstí do obličeje a pak do něj ještě kopal, když ležel na zemi,“ pokračoval.

Zase nic.

„Podle svědků jste se před útokem pohádali. Kvůli čemu?“

Smrad mlčel.

Myslel jsem na papírování, které na mě čeká. Podíval jsem se na hodinky. Bylo pár minut po druhé. To bych mohl stihnout zpracovat alespoň to, co hořelo nejvíc.

Kývl jsem na Erika, ať se mnou jde ven. Vstal. Měl to ke dveřím blíž, takže k nim vykročil jako první. Šel jsem hned za ním. Erik otevřel dveře a výslechovku okamžitě zaplnil hluk z chodby. Rozeznával jsem hlasy Daniela Pursy, Adrianý a ještě nějakého chlápka, který nejspíš dost blbě slyšel, protože hulákal na celé kolo. Tón jeho hlasu zněl ale přátelsky. Ať s kolegy řešil cokoli, očividně se tím všichni tři dobře bavili.

Erik prošel dveřmi. Já jsem byl zrovna mezi nimi, když mi před očima vytanula vzpomínka z textilky. Zíral jsem do neproniknutelné

tmy. Nic jsem neviděl, přesto jsem věděl, že tam někdo je. Vzápětí jsem zaslechl rychlé kroky mířící mým směrem. Zhlédl jsem obrys tmavé postavy, která se kolem mě prosmýkla.

Ten zvuk kroků...

Otočil jsem se. Kroky nebyly jen vzpomínkou na textilku. Smrad vstal ze židle a šel proti mně. S nožem v ruce. Byl ode mě sotva dva metry.

Na nic jsem nečekal a vyšel mu naproti. Levou rukou jsem mu vyrazil nůž. Pravou jsem ho praštil. Bleskově jsem přešel za něj a dřív, než si stačil uvědomit, co se děje, jsem ho dostal na zem. Nacvičeným chvatem jsem mu ohnul ruku. Ležel na boku. Zařval jsem na něj, ať si lehne na břicho. Neposlechl. Takže vteřinu nato zaskučel bolestí, protože jsem mu tu ruku ohnul ještě o něco víc. Reakcí na tenhle pohyb bylo uposlechnutí mého předchozího rozkazu. Na Erika jsem zavolal, ať mi přinese pouta. Když se chvíli nic nedělo, otočil jsem hlavu. Pořád jsem klečel na smradovi, ale na vyjeveného kolegu stojícího mezi dveřmi jsem viděl i tak. „Ta pouta!“ zařval jsem na něj.

Konečně se vzpamatoval. Otočil se a zmizel mi ze zorného pole.

Smrad na zemi se mezitím trochu rozkoukal a začal sebou házet. Nadzvedl přitom hlavu ze země. Tak jsem mu ji tam zase vrátil.

Erik se během pár vteřin objevil v místnosti i s pouty. Smradovi je nasadil a pomohl mi ho postavit na nohy. Do té cely předběžného zadržení nakonec zamířil i bez toho, že bych to musel s Erikem sáhodlouze rozebírat.

„Můžeš mi vysvětlit, jak se sem dostal s nožem?“ vyjel jsem na kolegu, jakmile jsme ve výslechovce osaměli.

Erik klopil pohled k zemi. „Já nevím. Strašně se omlouvám. Prohledali jsme ho, když jsme ho s Jonášem sebrali. Nic u sebe neměl,“ pokoušel se mi namluvit.

Těžko to byl kouzelník, který si uměl z ničeho vyčarovat nůž. Tenhle postřeh jsem si nechal pro sebe. Že ho kluci blbě prohledali, ale pořád nevysvětlovalo, jak s nožem prošel přes detekční rám.

„A sem se dostal jak?“ zajímalo mě.

„Já jsem šel s ním. Měl jsem u sebe zbraň a nechtěl jsem, aby to řvalo, tak jsme prošli mimo rám,“ odpověděl tlumeně.

Měl jsem chuť ho praštit. Místo toho jsem ho jen mlčky obešel a třískl za sebou dveřmi.

U toho papírování jsem se nakonec docela uklidnil. Takže když za mnou pár hodin poté přišel Jonáš, reagoval jsem adekvátněji.

Zajímal se, jestli jsem o incidentu s nožem ve výslechovce už sepsal zprávu. „Erik říkal, že to klidně udělá, ale nechce, abys měl pocit, že chce svůj průser nějak tutlat,“ dodal.

„Jeho průser? Snad váš, ne? Prohledávali jste ho oba,“ připomněl jsem mu.

„Hm,“ byla jeho jediná reakce.

Došlo mi, že jakékoli kázání by nemělo smysl. Erik se určitě cítil dost mizerně i bez toho a Jonáš byl flegma, kterému by to bylo stejně jedno. „Nesepsal jsem to. Ani se k tomu nechystám. Ale mám to u vás. U obou.“

„Jasně. Dík,“ pronesl na odchodu.

Původně jsem to sepsat chtěl. Jenomže pak jsem si uvědomil, že jediný, komu to zkomplikuje život, budou kolegové. A já. Kluka nikdo neodsoudí za to, že na mě šel s nožem. Nevyhrožoval mi, vlastně se ani nesnažil útočit. Že jsem mu v očích viděl, že by to udělal, kdyby dostal prostor, státního zástupce zajímat nebude. Takže problém by měli jen kolegové. A já, protože bych to musel sepsat, řešit s Honzou, se zastupitelstvím. Strávit tím spoustu času, který jsem neměl. Navíc jsem pochyboval, že kdybych to oznámil, mělo by to na kolegy v konečném důsledku nějaký pozitivní vliv. Byl jsem si jistý, že i když to nebudu rozmazávat, Erik si

určitě až do důchodu nedovolí s někým zvenku projít mimo detekční rám. Jonáš takhle lehkovážný nejspíš nebyl, a pokud ano, ani oficiální napomenutí by to nezměnilo. Takže raději než řešit to s vedením jsem se rozhodl nechat si to pro sebe. Navíc neuškodí, když mi ti dva budou zavázáni. Jo, tohle jsem teď docela potřeboval.

Ani před svým odchodem od kriminálky před dvěma lety jsem nemohl tvrdit, že mám se všemi kolegy na pracovišti přátelské vztahy. Ale po tom, co jsem se před rokem vrátil, se to ještě zhoršilo. Nechtěli mě tady. Většina z nich si svůj názor nechávala pro sebe. Ti odvážnější, jako Daniel Pursa nebo Luboš Chmelík, mi řekli do očí, že vědí, že jsem si zařídil Fléglův únos – a možná i jeho vraždu – a neskončil za to v base. Že podle nich není morálně v pořádku, aby někdo jako já řešil trestnou činnost jiných lidí. Možná měli pravdu. Ale během půl roku, co jsem seděl doma, a pak půl roku, kdy jsem dělal na protidrogovém, jsem si uvědomil, že na morálku kašlu. Takže jakmile na pozici šéfa krajského ředitelství rezignoval Eršil, neváhal jsem moc dlouho a domluvil se, že se vrátím zpátky. A to rovnou s novým ředitelem, brigádním generálem Nagyem, který – na rozdíl od mých kolegů – s mou možnou účastí na případné trestné činnosti problém neměl.

Jediný, o kom jsem mohl tvrdit, že je s mým návratem v pohodě, byl Pavel Kostek. Dokonce to zařídil tak, že v našem malém kanclu jsme zase seděli jen my dva. Takže z něj vypoklonkoval Erika.

Byl jsem sotva dva kilometry od domova, když mě z rozebírání přátelských vztahů na ředitelství vyrušil mobil. Volali z operačního. Můj debilní den ještě neskončil.

Trvalo mi skoro hodinu, než jsem dorazil k rodinnému domku na adrese, kterou mi nahlásili. V jindy klidné vesnici bylo teď docela rušno. Stálo tam několik označených policejních vozidel, taky auto výjezdovky a koronera.

Místnímu policistovi, hlídajícímu vstup do domu, jsem ukázal průkaz a představil se mu.

Trochu neochotně ustoupil ode dveří, abych mohl vejít dovnitř. „Asi byste si měl vzít návleky,“ poučil mě ještě.

Znovu jsem se na něj podíval. Bylo mu sotva pětadvacet. Z jeho výrazu jsem nedokázal poznat, jestli to byla dobře míněná rada, nebo uštěpačná poznámka. Rozhodl jsem se to přejít a nekomentovat, že u kriminálky dělám víc než deset let. Takže někdo, kdo sotva oblíkl uniformu, mi nemusí vykládat, jak se mám na místě činu chovat.

S návleky a gumovými rukavicemi – snad byl mladík spokojený – jsem vešel do domu. Úzkou chodbou jsem prošel kolem dvojích zavřených dveří až do kuchyně. A přes ni do obývacího pokoje. Celou dobu, co jsem kráčet domem, jsem cítil pach spáleného masa. Čím víc jsem se blížil k obývacímu, tím byl intenzivnější. Že by někdo spálil večeři?

Pozdravil jsem se s kolegy a pohled mi okamžitě padl na mrtvé tělo na zemi u krbu. Muž. Ležel na zádech. Vedle něj jsem spatřil čezetu sedmdesát pětiku. Kousek od ní byla nábojnice. Kolem mužovy hlavy se rozlévala kaluž krve, která vytekla z rány u pravého spánku. Pravou ruku měl vedle krbu, ale podle toho, jak vypadala, byla ještě před chvílí uvnitř. V popelu, který před pár hodinami určitě žhnul. Takže ten puch nevydávala zmršená večeře, došlo mi.

„Vy jste ji vytáhli?“ Při otázce na kolegy jsem kývl na ruku.

„Jo,“ slova se ujal technik Kamil Blažek. „Mám to nafocené.“ Lehce nadzvedl foťák, který měl v ruce. „Taky jste dostali chuť na grilované kuře?“ zeptal se zcela vážně.

„Ne. Někteří z nás jsou normální a spíš se jim dělá špatně,“ reagoval vyšetřovatel z výjezdovky Adam.

Kamila se tím ale nedotkl. Promluvil ke mně: „Být to na mně, já bych tě nevolal. Podle mě je to jasná sebevražda. Stál u krbu. Vpálil

si kulku do hlavy. Spadl. Zbraň mu vypadla z ruky a dopadla vedle něj. Ruka bohužel skončila v krbu. Je to reálné. Pokud stál tady.“ Postavil se vedle těla, ukazováček si namířil na spánek. „Bum, a padá přesně sem,“ ukázal na tělo. „Zbraň dopadá kousek od těla, protože se odrazila od krbu. A ručička hezky zapadne dovnitř,“ zakončil své divadelní představení.

Adam stál vedle něj a mračil se. „Trochu divná náhoda, že ručička, na které by měly být povýstřelové zplodiny, zapadla tak hezky do krbu, ne?“ zeptal se skepticky.

Kruci. Mohl jsem si přát lepší završení dnešního dne než nejasnou sebevraždou a dohadujícími se chlapy z výjezdovky?

„Život je jen náhoda,“ zanotoval Kamil.

Tohle mi ještě chybělo. „Kdo ho našel?“ přerušil jsem ho.

Odpověděl mi Adam: „Místní kluci. Volala jim sestra toho muže. Jmenuje se Bedřich Bláha, mimochodem. Šedesát sedm let. Tohle je jeho dům. Ta sestra bydlí v Praze. S bratrem si každý večer volali. Když jí včera nezvedl telefon, zavolala dneska ráno na místní služebnu.“ Vy-táhl blok, ve kterém měl poznámky. „Dva kluci, kteří zrovna sloužili, sem přijeli v jedenáct dopoledne. Zvonili, klepali, nikdo jim neotevřel. Znovu se sem vrátili něco po čtvrté. To už prošli okolí domu, podívali se do oken a uviděli ho, tak vešli dovnitř,“ zakončil.

„Ale, Áďo, nemůžeš vyšetřovatele z kriminálky informovat tak polovičatě,“ napomenul ho Kamil. Znělo to však přátelsky. „Oni sem ti místní policisté nevešli jen tak. Museli vykopnout dveře, protože bylo zamčeno. Klíč visel na chodbě na háčku. Další bod hovořící pro jasnou sebevraždou. Jak jsem říkal hned na začátku,“ rýpnul si zase technik.

Adam jen pokrčil rameny.

Přemýšlel jsem, proč mě tady chtěl. Neznal jsem ho dobře. U výjezdovky nedělal dýl než dva roky. Nechal se sem přeložit odněkud

z Čech. To bylo tak všechno, co jsem o něm věděl. Z těch několika málo setkání, která jsme absolvovali, na mě dělal dojem zodpovědného, možná trochu moc horlivého vyšetřovatele. Takže tím se asi vysvětlovalo, proč trval na tom, aby si to převzal někdo od nás.

„Co říkal doktor?“ zajímalo mě.

„Že –“ začal Adam.

Ale Kamil ho přerušil. Zvážněl. „To je fakt síla. To si poslechni. Tohle je na tom všem totiž úplně nejzajímavější,“ udělal významnou pauzu.

„Doktor říkal, že je ten chlap mrtvý.“ Už se neudržel a vyprskl smíchy.

„Ty něco bereš? Protože jestli jo, dal bych si taky. Dneska bych to dost potřeboval.“ To jsem už jen suše konstatoval.

Kamil se pořád smál. Vždycky byl samá srandička, ale dneska byl buď obzvláště ve formě, nebo já – po incidentu s nožem – naprosto v háji.

Adam jen rezignovaně zakroutil hlavou. „Doktor říkal, že zemřel včera mezi šestou a devátou večer. Jako velmi pravděpodobnou příčinu smrti stanovil střelné zranění hlavy. Nic podezřelého nezjistil. Víc nám ale samozřejmě řeknou po pitvě.“

Rozhodl jsem se, že budu raději komunikovat s ním, a ke Kamilovi jsem se otočil zády. „Podívám se na to. Pošli mi, co k tomu máš. Jdu vyslechnout ty, co ho našli.“

Zdálo se, že se mu ulevilo. Jenom jsem nevěděl, jestli proto, že případ, o kterém byl přesvědčený, že není sebevražda, bude někdo vyšetřovat, nebo jen proto, že už to nebude muset řešit on.

Vyšel jsem před dům a zhluboka se nadechl. Pach spáleného masa byl vážně nepříjemný. Mně – na rozdíl od Kamila – rozhodně grilované kuře nepřipomínal.

Pohledem jsem pátral po místních uniformovaných policistech. Venku už sice vládla tma, ale okolí domu bylo osvětleno pouličními

lampami, jejichž oranžové světlo dopadalo až na zahradu. Otočil jsem se a zahleděl se na malý jednopatrový dům, v jehož obývací místnosti byl krb s ohořelou lidskou rukou. Zase se mi vybavil pach spáleniny. Zhluboka jsem se nadechl čerstvého vzduchu, abych ten nepříjemný odér překryl.

Za rohem domu jsem si všiml cigaretového kouře stoupajícího k nebi. Vydal jsem se tím směrem. Předpokládal jsem, že tam najdu policisty. Protože pokud svou práci úplně nezlákali, měli by hlídat a k domu nikoho cizího nepustit.

Blížil jsem se k nim a zaslechl tlumený hovor.

„Ty ho znáš?“ zajímal se mužský hlas.

„Ne, ale umím číst, vole,“ odpověděl mu podrážděně ten, který mě upozornil na návleky.

Zastavil jsem se. Myslel jsem, že mluví o majiteli domu. Mezi sebou budou nejspíš sdílnější, než když se jich začnu vyptávat já, napadlo mě. A tak jsem zůstal potichu stát.

„Jak to souvisí s těmi návleky?“ zeptal se nechápavě ten první.

„Ty jsi fakt blbec. Nesouvisí. Tady jde o to, že vyšetřovateli z kriminálky musím já připomínat, aby si vzal návleky. Chápeš to? Před rokem jsem si posílal žádost na kriminálku. Nevzali mě. Ale málem usvědčený vrah, který ani neví, jak se chovat na místě činu, je zase zpátky.“

„Usvědčený vrah?“ nechápal jeho společník.

„Jo, vždyť ti to říkám. Je to Winkler. Před dvěma lety o něm všude psali. Obvinili ho ze tří vražd a znásilnění. Dokonce chvíli seděl. Vyhodili ho. Ale nakonec mu nic nedokázali, tak ho pustili a ke kriminálce ho vzali zpátky.“

„Tak jestli mu nic nedokázali, asi nic neudělal.“

„Hovno, prosím tě. Nevíš, jak to chodí? Zastrahování svědků, uplácení soudců. Jeho otec je Štefan Winkler. Ten zazobaný podnikatel.

Prostě z toho synáčka vysekal a ten tady teď bude machrovat. Kapitán z kriminálky,“ pronesl posměšně.

Slyšel jsem dost. Tohle se majitele domu netýkalo. A vysvětlovat těm dvěma, že jsem neudělal nic z toho, z čeho jsem byl obviněný, nemělo smysl. Vlastně jsem na to ani neměl chuť, došlo mi. Místo toho jsem se vrátil do domu a celý ho prošel.

Kromě kuchyně a obývacího, ve kterých jsem už byl, jsem viděl ještě dva pokoje. Prvním byla ložnice, kterou podle množství prachu už nikdo nějakou dobu neobýval. Druhá místnost byla malá. Se šicím strojem na jedné straně a skříní na druhé. Ve skříní ležely úhledně naskládané různé látky. Prachu na šicím stroji bylo zhruba stejně jako v ložnici. Tipoval jsem, že se jednalo o místnost ženy majitele domu. Jenomže v ní už nějakou dobu nebyla. Takže manžela buď opustila, nebo – což bylo vzhledem k jeho věku pravděpodobnější – zemřela. Samotný chlap ložnici ani šicí dílnu nepotřeboval, takže do těch místností prostě přestal chodit a spal v obývacím.

Mohl na něj s podzimním nevlídným počasím dopadnout splín ze samoty a on se skutečně zastřelil? Podle toho, co říkal technik Kamil – hlavně vzhledem k zamčeným vstupním dveřím – to bylo dost dobře možné. Ale stejně jako Adamovi se ani mně nelíbilo, že ruka, na které se měly najít povýstřelové zplodiny, skončila ohořelá v krbu.

Znovu jsem vyšel ven. Na dva uniformované mladíky jsem tentokrát narazil v podstatě hned u vchodu.

„Vy jste ho našli?“ zajímalo mě.

„Jo,“ odpověděl stručně ten, který uměl číst a nevzali ho ke kriminálce.

„Já jsem se vám snad představil,“ reagoval jsem na jeho úsečný tón.

„Jo, kapitáne Winklere?“ zeptal se nechápavě.

Za mými zády se objevil Kamil, který zase vyprskl smíchy. „Ty vole, to se povedlo. To musím říct Martinovi,“ poznamenal spíš pro sebe. Mladíka

v uniformě přátelsky poplácal po rameni. „On tím spíš myslel, že by ses mu měl taky představit,“ poradil mu. Prošel kolem nás a zamířil k autu, do kterého si začal skládat své vybavení.

Přátelskou radu – podle jeho výrazu – vzal ten kluk spíš jako urážku. „Praporčíci Vitásek a Karlík,“ procedil. Při vyslovení druhého jména kývl na kolegu.

„V kolik jste ho našli?“ pokračoval jsem s dotazy.

Vitásek mi začal vykládat to, co jsem v podstatě už věděl od Adama. O hovoru sestry oběti na místní služebnu, dvou kontrolách domu a nálezu těla.

„Takže dveře byly zamčené, když jste se dostali do domu. A klíč visel uvnitř?“ ujišťoval jsem se.

„Sem to už říkal,“ oznámil mi otráveně.

„I kdybych se zeptal ještě pětkrát, tak mi pětkrát odpovíš, protože jsem služebně starší, mám vyšší hodnost a dělám u kriminálky. Jasně?“ vyjel jsem na něj. Ani jsem mu nedal prostor odpovědět. „Mohlo být někde v domě otevřené okno?“

Odpověděl mi Karlík: „Ne, kapitáne Winklere. Procházeli jsme kolem domu a zjišťovali, jestli je někdo uvnitř. Zkontrolovali jsme všechna okna. Byla zavřená zevnitř, kapitáne Winklere.“

Pohled mi automaticky padl na nová plastová okna. Kdyby se jimi pachatel dostal ven, nezvládl by je za sebou zavřít. „Jeho sestra ví, že jste ho našli?“ pokračoval jsem dalším dotazem.

„Ano, kapitáne Winklere. Já jsem jí to volal.“

Karlík mi byl rozhodně sympatičtější než jeho kolega, ale s kapitánem mě už začínal rozčilovat.

„Co víte o oběti?“ Otázku jsem sice položil oběma, ale díval se na Karlíka. Neušel mi tak jeho překvapený výraz.

„Oběti? Vy si myslíte, že to byla vražda?“ zeptal se.

Do háje. Nemyslel jsem si to. Jenomže jsem před nimi nemohl přiznat, že jsem zapomněl, jak se chlap uvnitř jmenuje. „Ke každé sebevraždě je nutné přistupovat jako k podezřelému úmrtí, dokud se neprokáže opak,“ poučil jsem ho místo toho.

Chápavě přikývl. „Bedřich Bláha se tady ve vesnici narodil a celý život žil v tomhle domě. Pracoval v místní fabrice, ale už pár let je v důchodu. Tedy byl,“ opravil se. Vytáhl si poznámkový blok a začel se. „Před půl rokem mu zemřela žena. Od té doby tady bydlel sám. Má dceru, ale ta žije už přes deset let v Austrálii. Nejezdí sem. Nebyla ani na pohřbu své matky. To mi říkala moje máma.“ Lehce zrudl, jakmile to dořekl. „Pan Bláha nemá žádné jiné příbuzné. Tedy kromě té sestry Vladimíry Ševčíkové, která nám volala.“

Vzal jsem si od něj kontakt na sestru Bedřicha Bláhy. Byl jsem mu vděčný, že mi jeho jméno prozradil. *Měl by ses začít soustředit, Wincklere. Zapomenout, jak se jmenuje ten, kvůli kterému tě volali, není zrovna dobrá vizítka kapitána z kriminálky,* napomenul jsem se v duchu.

Vracel jsem se do domu a napadlo mě, že má své výhody bydlet celý život na vesnici. Kdybychom informace chtěli o někom, kdo se čerstvě přistěhoval do panelákového bytu ve městě, jejich sháněním bychom strávili podstatně víc času. Takhle stačilo, aby se praporčík Karlík zeptal maminky.

Zavolał jsem na číslo, které mi praporčík předal. Vladimíra Ševčíková mi to vzala v podstatě okamžitě. Hovor netrval dýl než pět minut. Dozvěděl jsem se, že bratra viděla naposledy před půl rokem na pohřbu jeho manželky. Taky se zmínila, že mu před čtrnácti dny lékaři diagnostikovali rakovinu. Což jen potvrdilo Kamilovu verzi o sebevraždě. Začínal jsem litovat, že si se sestrou Bedřicha Bláhy nepromluvil Adam ještě předtím, než se mě k případu rozhodl zavolat. Hovor s Vladimírou Ševčíkovou jsem ukončil poté, co mi řekla, že se

za mnou zítra zastaví na ředitelství. V podstatě na tom trvala ona. Já jsem byl přesvědčený, že už jsem všechno podstatné zjistil. Odjížděl jsem domů s tím, že pokud se v pitevní zprávě neobjeví nic převratného, do postele se dostanu pozdě jen kvůli sebevraždě.

11. října

V okolí domu Bedřicha Bláhy se nemohl zdržovat moc dlouho. Věděl to, ale stejně si nedokázal pomoci. Už podruhé projížděl kolem. Vždycky zpomalil a pozoroval ruch, který smrt staříka způsobila. Nakonec předepsanou rychlostí zajel na konec vesnice, zaparkoval a vystoupil z vozu. Rychlou chůzí se vracel k domu. Jakmile procházel kolem Bláhovy zahrady, zpomalil. Prohlížel si policisty v uniformách postávající u branky. Pak se zahleděl na dům. Za záclonami rozeznával pohyb několika osob.

Zastavil se pár set metrů za domem, otočil se a vracel se zpátky. Potěšilo ho, že uniformovaní policisté už u branky nestáli. Teď je neviděl. Což bylo dobře. Když neviděl on je, nejspíš neviděli ani oni jeho. Vážně nestál o to, aby si ho někdo všiml. Sice se už setmělo a pravděpodobnost, že by mu někdo viděl do obličeje, byla mizivá, ale stejně ho to uklidnilo.

K domu právě přijelo černé Volvo XC60. Tím typem auta si byl docela jistý. Sice nebyl velký motoristický fanoušek, ale Volvo XC90 si nedávno koupil šéf jeho přítelkyně Lucie inženýr Pivoňka. Kdykoli byl vyzvednout Lucii v práci, chlubil se Pivoňka svým novým autem. Taky dost často mluvil o tom, že si původně chtěl koupit jeho menší verzi, tedy Volvo XC60, ale byl prý velký chlap, který potřebuje velké auto. Vždycky tu větu doprovodil halasným smíchem.

Řidič černého volva mezitím vystoupil. Zaparkoval pod pouličním osvětlením, takže mu bylo vidět do obličeje. V okamžiku, kdy ten obličej spatřil, se zarazil. Toho muže znal. Odkud? Znal i on jeho? Uvědomil si, že se automaticky zastavil a zůstal na řidiče volva zírat. Sklopil hlavu

a dal se rychle do kroku. Po pár ušlých metrech mu to ale nedalo a musel se otočit. Muž z volva právě procházel brankou na zahradu.

Zahleděl se na auto. Ano, nepletl se. Bylo to Volvo XC60. Jenomže on vůbec neměl radost z toho, že auto poznal. Teď se spíš zaobíral otázkou, odkud zná jeho řidiče. Nedokázal si vybavit jeho jméno. Určitě ho neznal dobře. Nejspíš ho jen párkrát potkal. V práci? Mohl to být nějaký příbuzný Bedřicha Bláhy? To asi ne. On přece příbuzné neměl. Jen sestru v Praze. Tak kde kruci toho chlapa viděl? Nic ho nenapadlo ani cestou k jeho autu. Domů se vracel s paranoidní myšlenkou, že jestli nezjistí, kdo to je, určitě to pro něj bude mít fatální následky.

I doma se snažil uvědomit si, odkud mu byl muž tak povědomý. Nebylo na něm nic zajímavého. Vysoký, normální postava. Krátké vlasy. Nevypadal ani na čtyřicet, takže to klidně mohl být syn Bedřicha Bláhy. I když o synovi Bláhová nikdy nemluvila, nemuselo to znamenat, že žádného neměli. Mohli se před lety pohádat a nekomunikovat spolu. A syn se teď přijel podívat na dům, který po rodičích zdědí. Blbost, kruci. Jak by mu mohl být povědomý, pokud by to byl syn, kterého Bláhovi pár let neviděli?

Celou noc se snažil přijít na to, odkud mohl muže znát. Ráno vstával s vědomím, že nejenže se vůbec nevyspal, ale taky na nic nepřišel.

12. října, David

Vladimíra Ševčíková za mnou na ředitelství dorazila ve tři čtvrtě na devět. O čtvrt hodiny dřív, než na čem jsme se dohodli předešlý den. Mohl jsem ji těch patnáct minut nechat čekat ve výslechovce, ale tušil jsem, že dneska bude mít napilno se zařizováním věcí okolo bratrova úmrtí. Za těchto okolností mi přišlo malicherné bazírovat na dohodnutém čase.

Ve výslechovce jsem si uvědomil, že jsem své zrovna uvařené kafe nechal stydnout na stole v kanclu. Nevrátil jsem se pro něj. Nejspíš z úcty k sestře chlapa s ohořelou rukou. Vypadala, že by náš rozhovor chtěla mít už za sebou. Chápal jsem to a pomyslel si, že já si nové kafe uvařím, jakmile odejde. Ona nového bratra nedostane. Vzpomněl jsem si na Marka. Tohle bylo už podruhé. Včera kvůli zmínce o tom, že Bedřichu Bláhovi lékaři diagnostikovali rakovinu, a dneska kvůli jeho sestře. Myšlenky na bráchu dvakrát během čtyřiaadvaceti hodin, to bylo častější než za poslední dva roky.

Vladimíra Ševčíková byla drobná, udržovaná šedesátnice s nakrátko ostříhanými blond vlasy. Hned na úvod se omlouvala, že přišla dřív. Začala mi vysvětlovat, že během dne bude muset obstarat několik pochůzek. A bohužel nemá auto, tak chtěla využít každou volnou chvíli.

V podstatě jsem ji přerušil ujištěním, že se nic nestalo.

Nakonec jsem její dřívější příchod ocenil, protože se zdržela skoro dvě hodiny. Kdyby to ještě o pár minut protáhla, musel bych ji poslat pryč, protože jsem na dvanáctou měl být u pitvy jejího bratra. O důvod svého odchodu bych se s ní nepodělil, ale i tak jsem byl rád, že

se nakonec rozhodla odejít sama – nebo spíš že se vypovídala – a já jsem ji nemusel vyhazovat.

Její dvouhodinové vyprávění mi ale moc užitečné nebylo. Vydržel jsem se soustředit první půl hodinu, pak jsem jen občas něco souhlasného zamumlal a myslel na to, že za tohle mi Adam z výjezdovky dluží minimálně oběd.

Věděl jsem, že v případě spáchání trestného činu je důležité zjistit o oběti maximum informací. I ty, které se na začátku vyšetřování jevily jako nedůležité, se mohly nakonec ukázat jako klíčové. Jenomže čím dýl mluvila Vladimíra Ševčíková o svém bratrovi – většina těch historek byla navíc vzpomínkami na dětství – tím víc jsem byl přesvědčený, že se Bedřich Bláha zastřelil.

Jeho žena zemřela letos v dubnu na rakovinu. Onemocnění jí diagnostikovali poprvé před sedmi lety. Po chemoterapii a ozařování se z toho dostala. Loni v listopadu se jí rakovina vrátila. V agresivnější formě. Půlrok, který s nemocí bojovala, byl pro ni i jejího manžela prý velmi náročný. Vladimíra Ševčíková dokonce za bratrem a jeho ženou na měsíc přijela, aby jim pomohla. Zpátky do Prahy se vrátila po pohřbu švagrové.

„Praporčík Karlík se zmínil, že manželé Bláhovi mají v Austrálii dceru,“ začal jsem. Ani jsem nemusel pokračovat, protože pochopila, kam tím mířím.

„Ano, Kateřinu. Ta holka byla vždycky hodně do větru. Chvilku žila v Americe, pak se odstěhovala do Austrálie. Vdala se tam a má dítě. Podle Bedřicha si vzala nějakého bohatého podnikatele. Každopádně v Česku se už víc než deset let neukázala. Nepřijela ani pomoci vlastní mámě, když ji potřebovala. Na pohřeb se taky neobtěžovala. Asi si myslela, že stačí jen zaplatit drahou kyticí.“ V očích se jí objevily slzy, které si okamžitě hřbetem ruky setřela. „Omlouvám se, to sem nepatří.“

Patřilo. Předpokládal jsem, že dcera zdědí po rodičích dům. Pokud ale finančně nestrádala, těžko jsem se mohl domnívat, že by tohle mohl být motiv případné vraždy Bedřicha Bláhy.

Když mi navíc Vladimíra řekla, že se jí před dvěma týdny bratr svěřil s tím, že mu lékaři diagnostikovali rakovinu jícnu, byl jsem si skoro jistý, že se jednalo o sebevraždu.

Zatím jsem žádný motiv k vraždě nezjistil. Podle jeho sestry neměl s nikým spory a byl nekonfliktní.

Půl roku sledoval, jak jeho manželce bere rakovina poslední zbytky sil. A několik měsíců poté, co ji pohřbil, nad ním lékaři vyřkli stejný ortel. V podstatě nikoho neměl. Žil sám. Nechtěl se trápit jako jeho žena. Nebo možná jen nechtěl být na obtíž sestře.

„Vy si myslíte, že se Bedřich zabil, vidíte?“ vyrušila mě z přemýšlení Vladimíra Ševčíková.

„Vyšetřování je teprve na začátku,“ začal jsem opakovat naučenou frázi. Ale pak jsem se zarazil. Příčilo se mi chlácholit ji prázdnými výrazy. V jejím projevu bylo něco upřímného a já jsem to nechtěl pošpinit lží. „Paní Ševčíková, chápu, že přijmout fakt, že se blízký člověk rozhodl dobrovolně ukončit život, je těžké, ale to se občas stává.“ Pro sebe jsem si nechal, že čistě statisticky je pravděpodobnější, že si člověk sáhne na život sám, než že to udělá někdo jiný, nebo že zemře třeba při dopravní nehodě.

„Já Bedřicha znám. On by to neudělal,“ reagovala.

„Někdy se člověk dostane do životní situace, ze které nevidí jiné východisko.“ Třeba když je v háji z toho, že by mohl skončit ve vězení za tři vraždy. Jo, a navrch ještě za znásilnění. Jak jsem mohl zapomenout na Sandru.

„Bedřich by to nikdy neudělal. Kdyby se to stalo na jaře nebo v létě, tak možná, ale teď ne,“ pokračovala stejně jistě.

Že by si nějaké ty statistiky o sebevraždách taky přečetla? Protože i přes obecné přesvědčení, že lidé páchají sebevraždy nejvíc na podzim a před Vánoci, to tak není. V tomhle období počet sebevražd naopak klesá. Nejčastěji si lidé sahají na život na jaře. Kdybych to tenkrát dotáhl do konce já, taky bych se vlastně zapsal do jarní statistiky, napadlo mě nepatříčně. Najednou mi došlo, co je se mnou špatně. A proč už nemám při vyšetřování stejné výsledky jako dřív. Nedařilo se mi oddělit osobní život od pracovního. Ale nešlo o to, že bych do pracovních věcí tahal rodinu. Já jsem se nezládal odpoutat od toho, co se mi stalo. Pořád jsem se k tomu vracel. Nesoustředil jsem se kvůli tomu stoprocentně na práci. Každý problém, který jsem řešil v práci – pobodání, falešné obvinění, sebevražda – mi připomněl to, čím jsem si prošel i já sám.

Uvědomil jsem si, že mě Vladimíra Ševčíková mlčky pozoruje. O čem kruci mluvila naposledy? O dceři Bedřicha Bláhy. Ne. *Sakra, Winklere, soustřed' se!* O tom, že by teď její bratr sebevraždu nespáchal. „Proč si myslíte, že by sebevraždu spáchal spíš na jaře nebo v létě?“ zajímalo mě.

„Kvůli včelám,“ odpověděla.

Čekal jsem, že bude pokračovat, ale mlčela. „Promiňte, to nechápu,“ reagoval jsem, jakmile mi došlo, že už nic dalšího neřekne.

„Jak jsem vám říkala, náš otec měl včelstvo, které po něm převzal bratr.“

To byla asi jedna z těch historek z jejich dětství, kterou jsem nevnímál.

Pokračovala: „Nejspíš je to těžko pochopitelné pro někoho, jako jste vy.“ Lehce při tom zčervenala a sklopila pohled na stůl. „Ale pro Bedřicha byly včely vším. Možná si tím vynahrazoval chybějící vztah s dcerou, nevím. Každopádně je bral jako své děti. Nikdy by je neopustil. Máte děti?“ Při vyslovení otázky se na mě podívala.

Tyhle dotazy jsem nesnášel. Jak moje práce policejního vyšetřovatele souvisela s tím, jestli mám děti? Byl jsem snad empatičtější, pokud ano? „Dvě,“ odpověděl jsem stručně.

„Tak určitě chápete ten závazek, který rodič vůči svým dětem má,“ reagovala prosebně.

To byste se, milá paní, divila, kdybyste věděla, že jsem si před nějakou dobou chtěl prostřelit hlavu. I když – to jsem vlastně měl dítě jen jedno. Že je druhé na cestě, jsem ještě netušil. Takže ze mě neempatický ignorant přestal být v momentě, kdy se narodila Aňa? Vybavil jsem si, s jakým nadšením mě dcera vítala, když jsem přišel z práce. Pokud ovšem – jako včera – už nespala. Jak mě její ruce pevně objaly kolem krku. Pravda asi byla, že ocitnout se znovu před soudem, nejspíš bych se rozhodl jinak. Tenkrát jsem ale měl pocit, že nikoho nemám. Hana se mi vyhýbala. Byl jsem přesvědčený, že Tomášovi bude líp beze mě. A myslel jsem si, že skončit to všechno vyřeší.

Do prdele, Winklere, přestaň to dělat!

Pár vteřin jsem se snažil přijít na spojitost mezi včelami a sebevraždou na jaře. O včelaření jsem vůbec nic nevěděl, takže jsem se pořád nechytal. V zimě se o ně snad musel starat a na jaře by je nechal, ať se o sebe postarají samy? „Proč si myslíte, že by se teď nezastřelil?“ zeptal jsem se raději.

„Řekl mi, že pokud nezabere chemoterapie, přenechá své včelstvo na jaře Tondovi, to byl jeho dlouholetý kamarád. Protože včely není možné přesunovat na podzim a v zimě. Zemřely by. Takže se Bedřich rozhodl, že když se jeho zdravotní stav zhorší, přenechá na jaře včelstvo kamarádovi. Pochopila bych, kdyby se o ně postaral a pak se třeba zastřelil, ale takhle to nedává smysl,“ pokoušela se mě přesvědčit.

Pozoruhodný argument, ale podle mě trochu drhnul. Před měsícem jsem mluvil s jedním kolegou o sebevraždě chlápka, který měl doma

tři děti ve věku od dvou do deseti let. On nasekal nějaké dluhy, nevěděl, jak z toho ven, tak skočil z osmého patra. Nebyl jsem ochotný uvěřit tomu, že by někdo nespáchal sebevraždu kvůli včelám. Ale slíbil jsem si, že zjistím, v jakém stádiu byla rakovina Bedřicha Bláhy. Protože jestli si dělal plány, že za půl roku kamarádovi předá včelstvo, asi to nebylo tak vážné. Za předpokladu, že nechtěl jen uklidnit sestru.

Vladimíra Ševčíková mi ještě předtím, než jsem ji v půl jedenácté vyprovodil z ředitelství, stihla sdělit, že její bratr byl pravák.

Uvařil jsem si nové kafe, které jsem do pěti minut vypil, a vyrazil na soudní. Tam mi Andrea a její kolega Matyášek v podstatě potvrdili, co jsem už věděl. Bedřich Bláha měl rakovinu jícnu. Podle doktora Matyáška se jednalo o počáteční stádium, ale pokud jsem chtěl bližší informace, doporučil mi, abych si zašel za jeho onkologem. To jsem měl v plánu. Jen jsem doufal, že to nebude Marek.

Na pravé ruce Bedřicha Bláhy se nenašly povýstřelové zplodiny, ale podle soudního lékaře to nebylo podezřelé vzhledem k ohořelému stavu ruky. Zato se jejich stopy našly na jeho předloktí. Což už hovořilo pro sebevraždu. Bláhu zabila jediná střela do pravého spánku. Ta zasáhla nejprve spánek, pak prošla mozkem a pod šestistupňovým úhlem opustila lebku z levé strany. Vstřel i úhel střelného kanálu odpovídaly sebevraždě. Projektil našli technici ve stěně naproti krbu. To docela přesně odpovídalo představení, které mi na místě činu předvedl technik Kamil.

Doktor Matyášek mi řekl, že střelné zranění bylo způsobeno z bezprostřední blízkosti. Ústí zbraně bylo – podle toho, že zplodiny hoření střelného prachu byly vmeteny do střelného kanálu – přiloženo přímo k pravé části spánku. Okraje vstřelu byly začernalé. Vše podle něj hovořilo pro sebevraždu.

Na výsledky toxikologie jsem si musel počkat.

Andrea mi potvrdila čas smrti, který stanovil lékař na místě, takže Bedřich Bláha zemřel desátého října mezi šestou a devátou večer. Vladimíra Ševčíková vypověděla, že si volali každý večer mezi šestou a sedmou. Vzhledem k tomu, že jí to inkriminovaný večer nebral, se dalo předpokládat, že v té době byl už po smrti. Nebo psychicky tak na dně, že s ní prostě nechtěl mluvit a zastřelil se později? Nebo s ním byl vrah, a on proto nemohl hovor přijmout?

Po návratu do kanclu jsem zjistil, že Bedřich Bláha měl přes dvacet let zbroják. A povolení na držení čezety sedmdesát pět. Stejný typ zbraně ležel vedle jeho těla. Výsledky balistiky ještě nebyly k dispozici, takže jsem nevěděl, jestli to byla zbraň, kterou byl zastřelen.

„Já už to dneska balím. Kdyby mě někdo sháněl, hlavně ať mi nevolá,“ vyrušil mě Pavel. Vstal od stolu.

„Dokud nedáš výpověď, neodejdeš do důchodu nebo tě nezastřelí, sloužíš čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu,“ připomněl jsem mu. Ani jsem přitom nezvedl pohled od počítače.

„Když už je řeč o odchodu do důchodu, jdu s Frantou Hanákem na pivo. Chceš se přidat?“ zeptal se.

Podíval jsem se na něj. Tvářil se vážně. Určitě se musel hodně přemáhat.

„Velmi si vážím tvé nabídky, ale mám moc práce. Já tu službu společnosti – na rozdíl od jiných – беру vážně.“

Pavlovi začal zvonit mobil, a tak místo toho, aby mi něco peprného odpověděl, přijal hovor.

Během pár vteřin někdo vešel do kanceláře. Nově příchozím byl právě zmíněný bývalý kolega Franta Hanák.

Moje přítomnost v místnosti ho očividně překvapila. „Ty jsi tady?“ staral se místo pozdravu.

Mlčky jsem jeho otázku přešel. A se zdravením jsem se taky neobtěžoval. Byl sice starší, ale do místnosti vešel on.

Zase jsem se zahleděl na monitor. Doufal jsem, že Pavel dotelefonuje co nejdřív a oba vypadnou.

Franta si sedl proti Pavlovi. Jakmile můj parták ukončil hovor, zeptal se ho, co je nového.

Dělá si prdel? Myslel jsem, že si chtějí pokecat u piva, ne v kanclu.

Pavel byl ale naštěstí chápavější a vstal. „Nic moc. Znáš to. Pořád hlavně papírování.“ Přesl ke dveřím.

Franta se na židli jen otočil jeho směrem. „Kdo dělá na tom ubodaném z ubytovny?“ zajímal se.

Pobodání. Nůž. Krev. Vlastně hodně krve protékající mi mezi prsty. *Přestaň s tím, Winklere!*

„Daniel Pursa,“ odpověděl mu Pavel a otevřel dveře.

Vycítil jsem, že se na mě Franta dívá. Podíval jsem se jeho směrem. Nepletl jsem se.

„Proč to Honza nedal svému oblíbenci, Pavle?“ Pořád mě upřeně sledoval. Bylo jasné, že tím oblíbencem myslí mě. A otázku, i přes to oslovení, bývalému kolegovi nepoložil.

„Zvedej se a pojď na to pivo,“ reagoval přesto Pavel.

Franta ze mě nespustil oči. „Nebo že bys ty už jeho oblíbenec nebyl? No, holt kriminalista páchající trestnou činností asi nemůže počítat se stejnými výsadami jako v minulosti. Taký jsem slyšel, že Daniel Pursa byl povýšen na kapitána. To bylo po tom, co jsi ty odešel. Nebo tě vyhodili? A z Hany je major. Ženská na mateřské, ale povýšila. Zato ty pořád jen kapitán. To tě asi musí žrát, co?“ pokračoval Franta.

On se k odchodu zjevně neměl, zato já jo. „Nežere. Já totiž, na rozdíl od jiných, mám i osobní život. Nežiju jen prací. Takže až já odejdu do důchodu, nebudu sem pravidelně chodit tahat informace z kolegů a starat se o věci, po kterých mi už nic není.“

Protáhl jsem se kolem Pavla na chodbu a zavřel za sebou dveře.

Když jsem si včera rekapituloval, kdo mě na oddělení nemusí, neza-
hrnul jsem do svého výčtu bývalé kolegy. Frantu Hanáka jsem před
pár lety našel, protože jsem znovu otevřel případ vraždy, který on
uzavřel. A zjistil jsem, že na základě jeho vyšetřování byl odsouzen
nevinný chlap.

Přicházel jsem ke schodišti, odkud jsem zaslechl hovor Pursy a Zu-
zany. Pracovní teda nebyl. Na ty dva jsem taky neměl náladu. Takže
jsem se zase otočil a vracel se do kanclu. Ale namísto toho, abych
vešel za Hanákem a Pavlem, jsem si vzpomněl, že každý správný vy-
šetřovatel potřebuje mít co nejvíc informací. I přesto, že by se mohly
zdát nedůležité. A tak jsem se zastavil přede dveřmi naší kanceláře
a zaposlouchal se.

„Tyhle řeči si odpusť. Znáš tě dost dlouho na to, abych věděl, že jsi
uražený kvůli Malému. O nic jiného nejde.“ To byl Pavel.

„Na Malého seru. Jde o to, že tady všichni vědí, že si Winkler zařídil
Fléglův únos a možná i jeho vraždu. Ale protože byl státní zástupce
srab nebo uplacený, ututlalo se to. Winkler si za to zasloužil minimálně
podmínku, když už ne jít do basy. A už by si tady neškrtil. Jak kruci
může vyšetřovat trestnou činnost jiných lidí, když je sám kriminálník,
co? To ti nevadí mít někoho takového za partáka?“

O vyšetřování trestné činnosti kriminálníkem asi mluvil s Pursou,
protože zhruba stejná slova použil i on.

„Nikdo kruci nic netutlal. Soudili ho a nic mu nedokázali, takže
pokud jde o mě, je nevinný. Vzhledem k tomu, že jsi přes třicet let
sloužil, bys zrovna ty měl něco vědět o presumpci nevinny.“

„Právě proto, že jsem přes třicet let sloužil, moc dobře vím, že ne
každý, kdo od soudu odejde s osvobozujícím verdiktem, je nevinný.“

Napadlo mě, že ani každý, kdo od soudu odejde s odsuzujícím ver-
diktem, je vinný. O tom by zrovna Franta Hanák měl něco vědět.

Tohle mu ale Pavel nepřipomněl. „Popotahovali ho po soudech, prohledávali mu barák, dokonce ho zadrželi a nechali sedět v cépézetce. Jestli si skutečně zařídil Fléglův únos, tak za to podle mě zaplatil. Takže tím to pro mě končí. A na to pivo si běž sám. Nebo s sebou vezmi Luboše a Daniela. Myslím, že se budete mít o čem bavit.“

Franta nereagoval.

Pár vteřin se z místnosti nic neozývalo. Mlčení nakonec prolomil Pavel: „Ještě jedna věc, než odejdeš. Ty nemáš rodinu. Já jo. Mám kluky zhruba v Tomášově věku. A na rovinu ti říkám, že vyhrožovat někdo mým synům, bez váhání bych udělal to, co David. Už můžeš jít.“

Nestál jsem o to, aby mě Franta přistihl při poslouchání za dveřmi. Takže jsem poklusem zamířil k vedlejší kanceláři. Vešel jsem dovnitř právě ve chvíli, kdy se otevíraly dveře té naší.

V místnosti, do které jsem právě vešel, seděla Zuzana. Požádal jsem ji, aby prověřila Kateřinu Bláhovou. Zda se náhodou nevrátila do země nebo nemá v Austrálii finanční potíže. Ještě pár minut jsem se zdržel a pak se vrátil k sobě.

Pavel stál u okna a díval se ven. Já jsem si sedl za stůl.

Chtěl jsem mu poděkovat za Frantu. Nebo spíš za to, že mě zná a věří mi. Že není pokrytec, který by jen odsuzoval druhé. Vzpomněl jsem si na svého syna. Jednou mi řekl, že pokud zrovna nejednám s podezřelým, moc komunikativní nejsem. Měl pravdu.

„Co máš s Honzou?“ vyrušil mě Pavel z přemýšlení. Pořád se díval z okna.

Čekal bych dotaz na Flégla. Havelku. Adlerovou. Ne tohle. „Cože?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Nemohlo mi uniknout – a vlastně nejen mně – že od doby, co ses vrátil, s Honzou nevycházíš tak jako dřív. O co jde?“ upřesnil svůj dotaz.

„Nechápu, jak jsi na to přišel. Vycházím s Honzou normálně,“ lhal jsem. Pavel se otočil. Pár vteřin mi upřeně hleděl do očí. Pak si vzal bundu a bez pozdravu odešel.

Zůstal jsem jen zírat na zavřené dveře. Nechtěl jsem mu lhát, jenomže jsem mu ani nechtěl vykládat o svých iracionálních pocitech nepodložených důkazy. Hlavně když se týkaly našeho nadřízeného.

Nakonec jsem se vrátil k práci. Znovu jsem si prošel, co jsem k případu měl. Přitom jsem myslel na to, že se potřebuju z těch sraček nějak dostat. Frantovi jsem lhal. Sice jsem nežil jen prací, ale byla pro mě důležitá. A hlavně pro mě bylo důležité, abych v ní byl dobrý.

Nebudil jsem se každé ráno s pocitem naplnění z toho, že jsem zplodil dvě děti.

Osmnáctiletý syn studoval poměrně úspěšně gympl, nefetoval, nekradl. Měl jsem výhrady k jeho hraní online her, k tomu, že nebyl zrovna pořádkumilovný a že cpal své fotky na sociální síť. I když jsem musel uznat, že v menší míře než jeho vrstevníci. Jinak jsem si ale neměl na co stěžovat. Dvouletá dcera uměla chodit a začínala mluvit. Někdy – hlavně když jsem se potřeboval vyspat – až moc. Jenomže tohle všechno byly jejich zásluhy, ne moje. Já jsem se potřeboval realizovat v práci. Ale poslední dobou jsem měl pocit, že toho zvládám víc zvorat než vyřešit. Potřeboval jsem se zase vrátit do starých kolejí a fungovat stoprocentně. Jenomže ne na případu sebevraždy.

Zavolal jsem na balistiku. Aby mi prověřili výrobní číslo zbraně, která se našla u těla Bedřicha Bláhy. Přistihl jsem se, že si během čekání představuju, že mi technik na druhé straně nahlásí jiné výrobní číslo než to, které měl Bláha registrované na své jméno. Že zbraň, kterou vlastnil, najdeme někde schovanou v trezoru u něj doma. Já se konečně dám dohromady a dopadnu vraha, který se snažil, aby vražda vypadala jako sebevražda.

Nahlášené výrobní číslo mě vrátilo zpátky do reality. Shodovalo se. Na zemi před krbem ležela zbraň, kterou měl v legálním držení Bedřich Bláha.

I přes všechny důkazy se mé původní přesvědčení o sebevraždě vytrácelo. Bohužel však ne na základě důkazů. Jednalo se jen o iracionální pocit. Vyvolaný rukou v krbu? Nebo včelami? Přesvědčením Vladimíry Ševčíkové, že se její bratr nezabil? Nebo prostě jen tím, že jsem chtěl vyřešit vraždu, a ne uzavřít sebevraždu? Franta Hanák měl pravdu ještě v něčem. Že mi Honza nedal to pobodání na ubytovně, mě štvalo. Protože to vypadalo, že mi nevěří. Vlastně mi od mého návratu nedal žádný důležitý případ, takže mi nezbývalo nic jiného než se nezdravě fixovat na Bláhu.

Každý normální vyšetřovatel by si počkal na výsledky toxikologie a na výsledky z balistiky o tom, že projektil, který vytáhli ze stěny a který prošel mozkem Bedřicha Bláhy, byl vystřelený z jeho zbraně. Pokud by nic nevybočovalo, uzavřel by to jako sebevraždu. Já jsem ale doufal v něco jiného. Že dostanu možnost dokázat lidem tady, že nejsem úplně k ničemu. Že nejsem v háji tak moc, že nedokážu pracovat. Ale tohle všechno jen svědčilo o tom, že vážně v háji jsem.

12. října

V práci prováděl většinu úkonů mechanicky. Snažil se je vždycky dokončit co nejdřív a získaný čas pak věnoval snaze zjistit, kdo byl muž v černém volvu.

„Dneska jsi nějak mimo. Problémy doma?“ hádal jeho kolega Rost'a během pauzy na oběd.

Stručně mu to odsouhlasil. Vlastně ani nelhal. Problémy doma to byly. Jen nebyly u něj doma, ale v domě Bedřicha Bláhy.

Rost'a už to nekomentoval a při pojitdání řízku s bramborovou kaší raději hrál hry na mobilu. „Manžel Bláhové spáchal sebevraždu,“ pronesl po chvíli s pohledem stále upřeným do telefonu.

„Cože?“ zeptal se.

„No jo. Byla tady jeho sestra. Ptala se, jestli k nám taky chodil. O sebevraždě sice přímo nemluvila, ale prý mu zjistili raka, tak je to jasné, ne?“ ujišťoval se Rost'a.

„Asi jo.“

„Řeší to kriminálka, ale podle mě to pořád můžou uzavřít jako sebevraždu. Že to neudělali rovnou, za to asi může ta jeho sestra. Chápeš, ne? Ženská se prostě nedokáže smířit s tím, že by si brácha vpálil kulku do hlavy,“ seznámil ho se svým názorem.

Sevřel se mu žaludek. „To říkala jeho sestra? O té kriminálce?“ Snažil se znít klidně.

„Ne. Příšou to tady.“ Rost'a to ještě ani nedopověděl a už mu podával mobil.

Začetl se. Informace byly skoupé. Víc prostoru než samotný text zabírala fotografie domu Bedřicha Bláhy pořízená včera večer. Usoudil

to podle policejních vozidel parkujících před domem. V článku bylo popsáno zhruba to, co řekl Rost'a. Autor byl věcný a stručný. Žádné osobní domněnky ani úvahy. Jen holá fakta. Tohle ho ale nezajímalo. Zato poslední odstavec si přečetl několikrát. Nemohl uvěřit vlastnímu štěstí. Novináři, který byl na místě činu, byl totiž muž v černém volvu zjevně taky povědomý. Zapátral – nebo to prostě už věděl – a odkryl jeho identitu.

Poslední věty tak byly věnovány vyšetřovateli kriminální policie, kapitánu Davidu Winklerovi. Jakmile si přečetl to jméno, došlo mu to. Najednou si přesně vybavil, proč mu byl muž z volva povědomý. Před pár lety ho totiž obvinili z vraždy a organizátorství dalších dvou. Informace o jeho obvinění, soudním procesu a konečném zproštění viny zaplňovaly tenkrát titulky všech novin.

Po čtvrtém přečtení vrátil mobil Rost'ovi.

Od okamžiku, kdy zjistil, že sebevraždu Bedřicha Bláhy vyšetřuje kriminálka, byl vyděšený. Ten pocit ale teď vystřídalo vzrušení. Kapitán David Winkler. Možný vrah, kterému soud nedokázal prokázat vinu, a tak se zase vrátil k policii.

Po obědě udělal nezbytné věci a pak na internetu hledal články o kapitánu Davidu Winklerovi. Zrovna se díval do upřeného pohledu hnědozelených očí na fotografii pořízené po jednom ze soudních líčení, když ho vyrušil Rost'a s tím, že už jim přece padla.

13. října, David

Včera jsem sice byl u pitvy, ale stejně jsem si teď soustředěně pročítal předběžnou zprávu z ní. Ze čtení mě vytrhl Erik, který za mnou vešel do kanclu.

„Davide, máš chvílku?“ zeptal se mezi dveřmi.

Zvedl jsem pohled od pitevní zprávy. „O co jde?“ Neuniklo mi, že se kolega tváří provinile.

„Jestli se ti to nehodí, přijdu jindy,“ reagoval okamžitě.

Vypadal, že by byl vlastně rád, kdyby mohl přijít jindy. Ideálně za pár let. Sice jsem netušil, co chce řešit, ale nechystal jsem se to protahovat. Pokynul jsem mu, ať jde dovnitř.

Vešel do místnosti, zavřel za sebou dveře a pomalým krokem se došoural k mému stolu.

„Tváříš se, jako kdybys šel na popravu,“ okomentoval jsem jeho příchod.

Nepobavil jsem ho. Zůstal nejistě stát.

„Sedej.“ Kývl jsem na volnou židli.

Poslechl.

„O co jde?“ zopakoval jsem otázku.

Zhluboka se nadechl. Pohled upíral na desku stolu před sebou. „Prý nechceš hlásit, co se stalo s Pitnerem,“ začal rozvážně.

Myšlenkami jsem ještě byl u pitevního protokolu Bedřicha Bláhy. „S kým?“ zeptal jsem se nechápavě.

„S tím klukem s nožem ve výslechovce,“ objasnil mi.

„Aha, ani jsem nevěděl, jak se jmenuje,“ pronesl jsem spíš pro sebe.

„Budeš to hlásit?“ zopakoval tiše otázku.

Nechápal jsem, proč se tváří tak zoufale. Mohl o incidentu někdo referovat Honzovi? A kdo? Pursa, který byl v té době na chodbě? Sakra. Takže nejenže to budu muset sepsat, ještě budu muset šéfovi vysvětlovat, proč jsem to neudělal hned. Automaticky jsem vstal. „Honza s tebou už mluvil?“

„Ne. Proč? Ty sis to rozmyslel a řekl mu to?“ zeptal se Erik.

Zase jsem si sedl. „Ne. Myslel jsem, že někdo jiný, když jsi to se mnou přišel řešit až po dvou dnech.“ Neměl jsem pocit, že by to znělo vyčítavě, ale on asi jo podle toho, že se na židli ještě víc nahrbil.

„Omlouvám se. Já jsem se k tomu dřív nedostal.“ Poškrábal se na hlavě. „No, asi jsem spíš neměl odvalu.“

To jako vážně? Bylo mu přes třicet. Na ředitelství dělal už pár let a byl podělaný strachy z toho, že by se mnou měl mluvit? „Chápu, že všeobecné mínění je jiné, ale já lidi na počkání nestřílím,“ neodpustil jsem si jízlivou poznámku. „Řekl jsem Jonášovi, že to nehodlám řešit. Pokud jsi přišel jen kvůli tomu, tak zase můžeš jít.“

Znovu jsem se začel do pitevní zprávy. Nebo jsem se tak aspoň tvářil. Z nějakého důvodu mě Erik naštvál. Možná bych vážně udělal líp, kdybych se sem nevracel. Měl jsem zůstat na protidrogovém.

Uvědomil jsem si, že kolega je pořád v místnosti. Ze svého místa na židli se ani nehnul.

„Co ještě?“ zeptal jsem se s pohledem upřeným na monitor.

„Přemýšlím, že skončím,“ odpověděl po chvíli.

Teď už jsem se na něj podíval. Napadlo mě, že bych měl skončit já. Vážně jsem byl dost mimo a na práci se nekoncentroval. Zapomenout jméno Bedřicha Bláhy, to by se mi dřív nestalo. Na smrada – teda Pitnera – ve výslechovce jsem se nesoustředil. Kdyby jo, došlo by mi, k čemu se chystá, a jen tak bych se k němu zády neotočil. A Erika jsem teď taky naprosto blbě odhadl. Myslel jsem, že jeho návštěva se týkala mě. On ale přišel kvůli sobě.

„To chceš skončit kvůli jednomu blbému opomenutí?“ zajímalo mě.

„Nejde jen o Pitnera. Jsem tady skoro tři roky, ale nemám pocit, že bych se někam posunul. Dělán chyby.“

Připomnělo mi to rozhovor, který jsem vedl s Hanou před dvěma lety. Taky chtěla odejít, protože byla přesvědčená, že pár věcí nezvládla. Měla pravdu, nezvládla je, ale podle mě to nebyl důvod k odchodu. Vysvětlil jsem jí to. Takněji. Zjevně jsem měl přesvědčovací talent, protože se mi povedlo jí odchod rozmluvit.

Už zase jsem se nesoustředil na aktuální problém. Tedy na Erika. Okamžitě jsem to napravil a deset minut mu vysvětloval, že pracuje zcela standardně. Podobný přešlap, jako se stal jemu s Pitnerem, udělal během kariéry každý. A bylo jedno, zda sloužil rok, nebo deset let. „To se prostě stává,“ zakončil jsem svůj proslav.

„A to, že se to *prostě stává*, víš z vyprávění jiných? Protože ty jsi nikdy nic takhle nezvorál,“ oznámil mi rozhořčeně.

Málem jsem se nahlas rozesmál. Výčet věcí, které jsem *zvorál*, by byl dlouhý, ale nechtěl jsem ho zdržovat. „Můžu tě ubezpečit, že jsem pár věcí taky *zvorál*,“ zestručnil jsem to.

„Jenomže kvůli tobě nikdo neumřel,“ vybuchl.

Překvapil mě jeho tón, výraz plný výčitek a v poslední řadě obsah jeho slov.

„Kvůli tobě snad jo?“ zeptal jsem se nechápavě. Hlavou mi blesklo, jestli nemá odposlech. Třeba ho sem někdo – Pursa – poslal, aby ze mě vytáhl příznání, že jsem zavraždil Flégla. Kdybych to udělal, jako důkaz před soudem by to sice neobstálo, ale motivovat mě tím k odchodu by mě tím ten někdo – Pursa – mohl.

„Viktor,“ pronesl už zase tiše Erik. Hlavu měl skloněnou a díval se na ruce v klíně.

Tohle jsem nečekal. Zaskočil mě a nevěděl jsem, jak na to reagovat. „Já už musím jet. Mám schůzku s Bláhovou sestrou,“ vykoktal jsem.

Vstal jsem, vzal si bundu, věci ze stolu a zamířil ke dveřím. Než jsem jimi prošel, otočil jsem se na něj. Nehnutě seděl s hlavou sklopenou.

„Kdysi jsem řekl synovi, že nenese odpovědnost za jednání a rozhodnutí jiných lidí. Pořád jsem o tom přesvědčený,“ řekl jsem mu.

Erikova návštěva – a hlavně zmínka o bývalém kolegovi – mě dost vykolejila. Schůzku se sestrou Bedřicha Bláhy jsem si vymyslel jen proto, abych z kanceláře mohl vypadnout. Po tom, co jsem za sebou zavřel dveře, jsem v podstatě vyběhl na parkoviště a nastoupil do auta. Po chvíli mi došlo, že nemůžu jen tak sedět v autě, takže jsem nastartoval a odjel.

Projížděl jsem městem bez jasného cíle. Při míjení sjezdu na Prahu mě napadlo, že bych se k domu Bedřicha Bláhy mohl zajet přece jen podívat. Třeba si na denním světle všimnu něčeho, co mi za tmy uniklo.

Jako čeho tak asi, Winklere? Že tam naražíš na vraha, který se vrátil na místo činu? Že se ti hned přizná – to vlastně ne, vždycky jsem byl dobrý v přesvědčování lidí, takže ho budu nějakou dobu ukecávat – že vraždil? A jak to udělal? Nechal Bláhu stoupnout si vedle krbu? Požádal ho, aby se zastřelil vlastní zbraní? A Bláha bez protestů poslechl? Blbost, Winklere. Takovou báhorku by nevymyslel ani praporčík Vitásek z místního oddělení, když byl ještě v pubertě.

Pořád jsem ale ještě neměl výsledky toxikologie. Třeba vrah Bláhu něčím zdrogoval a pak ho zastřelil.

Zaparkoval jsem před domem v podstatě na stejném místě jako před dvěma dny. Brankou jsem prošel na zahradu a pak pokračoval vydlážděným chodníkem kolem domu. Přitom jsem si prohlížel stavbu. Žlutá fasádní barva. Poměrně nová střešní krytina, okna i dveře.

Před těmi dveřmi jsem se zastavil. Byly plastové, s imitací tmavého dřeva, se třemi malými prosklenými okýnky, přes která nebylo dovnitř vidět. Ve středu večer jsem si toho nevšiml, protože dveře byly otevřené, aby mohli všichni volně procházet. Ale teď jsem si uvědomil, že nejsou zničené. Technik Kamil přece říkal, že praporčíci museli dveře vyrazit, aby se dostali dovnitř. Jenomže tyhle se nezdály poškozené. Navíc vyrazit zamčené moderní bezpečnostní dveře není zrovna jednoduché.

Když jsme se s Pavlem před pár lety potřebovali rychle dostat do jednoho domu, přizvali jsme si hasiče, kteří byli na místě. Nebyl čas volat zámečníka. Hasiči se s vrtáním zámku neobtěžovali. Stačila jim sekýra. Dveře Bedřicha Bláhy rozhodně nevypadaly, že by se do nich někdo podobným způsobem dobýval. Tak jak se dovnitř policisté dostali?

I přesto, že jsem to původně neplánoval, jsem se teď rozhodl, že si nejdřív projdu zahradu za domem a pak zajedu na místní služebnu zjistit, jak se praporčíci dostali dovnitř.

Zahrada byla obehnaná drátěným plotem natřeným nazeleno. Většinu její plochy zabíraly nízké ovocné stromy. Část zahrady byla zrytá a připravená na jarní výsadbu. Čeho? Květin? Zeleniny? Vzhledem k věku majitelů a tomu, co jsem zatím viděl, jsem se přikláněl spíš k té druhé variantě.

„Co tady děláte?“ vyrušil mě hřmotný hlas za mnou.

Otočil jsem se a spatřil velmi dobře živeného muže zhruba ve věku Bedřicha Bláhy, který ke mně kráčel rázným krokem.

Vyšel jsem mu naproti. „Kapitán Winkler, kriminální policie.“ Vteřinu po tom, co jsem to vyslovil, mě napadlo, že jsem si své jméno měl raději nechat pro sebe. Třeba ten chlap taky ví, že mě obvinili ze tří vražd. A po informaci, s kým má tu čest, se se mnou nebude bavit. Nebo rovnou vytáhne zbraň a zastřelí mě.

Jo, Winklere, to je asi stejně pravděpodobné, jako že by se tady objevil Bedřich Bláha se svou ohořelou rukou.

Chlap naproti mně nevytáhl zbraň. Místo toho se mu na tváři rozlil široký úsměv. „Tak to se omlouvám, že jsem na vás šel tak zhurta. Já jsem si myslel, že jste nějaký čumil. Nebo zájemce o barák, který ani neměl tu slušnost počkat, až Bedřich vychladne. Já jsem Antonín Hubáček,“ podal mi ruku. Pravou. Neohořelou.

Ani mi nedal prostor se na cokoli zeptat a pokračoval: „Předevčírem mi volala Bedřichova sestra, ale bohužel jsem se sem dřív nedostal. Znal jsem Bedřicha od dětství. Bydlel jsem tady kousek.“ Mávl rukou někam za mě. „Ale před třemi lety žena zdědila chalupu šedesát kilometrů odsud, barák jsme nechali děckám a odstěhovali se. Zhruba jednou za měsíc jsme sem přijeli. Vždycky jsem se stavil za Bedřichem. Někdy i se ženou.“

Pomalým krokem jsme se vraceli k domu. Mezi mraky vykouklo slunce a na krátký okamžik zalilo kus zahrady svými paprsky.

„Kdy jste s ním mluvil naposledy?“ zajímalo mě.

„V polovině září jsem tady byl. To jsem ho viděl osobně. Naposledy jsem s ním mluvil, když mi volal asi před dvěma týdny. Už jsem tušil, že se něco děje, protože jsme si normálně nevolali. To mi řekl, že mu zjistili raka.“

„Jak to vzal?“

Muž krácející vedle mě jen pokrčil rameny. „Docela dobře. On – nechci, aby to vyznělo nějak zle – ale podle mě po smrti ženy na životě už moc nelpěl. Jediné, co mu dělalo starosti, byly jeho včely. Dohodli jsme se, že kdyby se jeho stav zhoršil, na jaře bych si je převzal.“ Potvrdil mi tak, co mi řekla Vladimíra Ševčíková.

„Mluvil někdy o tom, že by chtěl ukončit život?“ zeptal jsem se.

Hubáček se zastavil. Udělal jsem totéž.

„Ne. Nikdy mi to takhle napřímo neřekl. Můžu se na něco zeptat já vás?“

„Zkuste to, ale možná vám neodpovím,“ reagoval jsem.

Nepatrně se usmál. „Chápu. Jsme vlastně tak trochu kolegové. Já jsem přes čtyřicet let sloužil. Ale na kapitána jsem to nikdy nedotáhl a celý život jsem dělal jen tady na oddělení. Vlastně jsem nikdy netoužil po tom, dělat jinde. Práce tady, s lidmi, které jsem znal, mi vyhovovala,“ zavzpomínal na staré časy.

„Na co jste se chtěl zeptat?“ připomněl jsem mu, když už to vypadalo, že se zasníl až moc.

„Vy si myslíte, že to nebyla sebevražda? Protože podle toho, co jsem slyšel, se zastřelil u sebe v obýváku, vlastní zbraní. Byl tam sám a měl zamčeno. Nechci vám do toho kecat, ale podle mě neměl ani nikdo motiv ho zavraždit,“ dodal ještě.

„Díky za váš názor. Zatím je to pořád otevřené, čekáme na výsledky z laborky,“ zestručnil jsem svou odpověď. „Nemáte náhodou náhradní klíč? Chtěl bych se podívat do domu, ale zapomněl jsem si ho vyzvednout.“ Protože jsem z ředitelství vypadl bez jasného cíle a poměrně kvapně. A až teď mě napadlo podívat se dovnitř. Taky mi došlo, že bych se měl zajímat o to, jestli existoval někdo, kdo mohl mít náhradní klíč od Bláhova domu. Měl jsem se na to zeptat jeho sestry. Další věc, na kterou bych dřív nezapomněl.

„Náhradní klíče nemám,“ zhatila mou naději Hubáčkova zamítavá odpověď.

Kruci.

„Ale pokud Bedřich nezměnil své zvyky, měl by mít klíč pod květináčem. Pojdte.“ Vyrázil k přední části domu. Já hned za ním.

Kdyby Bláhu zavraždil někdo, kdo ho dobře znal, klidně mohl použít náhradní klíč. Po vraždě s ním zamknout a pak ho zase vrátit pod květináč.

„Když tam ten klíč náhodou nebude, můžeme do domu přes sklep. Vlastně proto jsem přijel. Bedřichova sestra mě totiž požádala, jestli bych mohl vyměnit ty dveře,“ pokračoval Hubáček.

Neptal jsem se, ale došlo mi, že to přes dveře do sklepa se praporčíci z místního oddělení dostali do domu. Další věc, kterou jsem si měl zjistit hned na místě ve středu večer.

S Antonínem Hubáčkem jsme obešli dům. On se zastavil u parapetu s hnědým květináčem, ve kterém bylo vysazeno něco, co – jak jsem předpokládal – za života ženy Bedřicha Bláhy bylo kytkou.

Můj společník nadzvedl květináč a s vítězoslavným výrazem natáhl ruku po klíči, který na nás zpod něj zíral.

Zarazil jsem ho. Zašel jsem si do auta pro sáček na důkazy a během chvíle se k němu vrátil.

„Vy to vyšetřování berete fakt vážně, co?“ zkonstatoval, zatímco jsem si navlíkal gumové rukavice.

Neodpověděl jsem mu. Místo toho jsem klíč hodil do sáčku na důkazy a pak ho požádal, aby mě odvedl k tomu sklepu.

Přes něj – nejprve jsme museli odstranit pár dřevěných prken, jimiž byly zatlučené dveře, které už ale neplnily svůj účel – jsme vešli do domu.

S Antonínem Hubáčkem za patami jsem dům znovu prošel. Nic zajímavého jsem v něm neobjevil. Vrátili jsme se na zahradu.

Hlavně proto, že se mi nechtělo zpátky na ředitelství, jsem se zeptal Antonína Hubáčka na včely, o kterých mluvila Vladimíra Ševčíková. Velmi ochotně se nabídl, že mi ukáže úly.

Museli jsme z vnější strany projít podél drátěného plotu celou zahradu, dokud jsme se neocitli na louce, za kterou se tyčil les. Louka byla posetá malými barevnými dřevěnými domečky. Bylo jich tam asi dvacet. Napadlo mě, že tenhle barevný výtvar by se líbil dceři. Sakra,

už zase jsem se nesoustředil na práci. Ale pak mi došlo, že bylo lepší, když jsem myslel na ni než na pobodání, vraždy a sebevraždy.

Antonín Hubáček mi mezitím zapáleně líčil, co obnáší péče o včely.

Jakmile skončil, shrnul jsem, co jsem se dozvěděl. „V zimě se o ně včelař v podstatě nestará. Žijí z toho, co si nanosí do úlu, nebo z toho, co jim na podzim dá. Vlastně jim během zimy do úlu nemůže zasahovat, i kdyby zjistil, že mají potravu málo. Takže jediným úkolem Bedřicha Bláhy bylo vám je na jaře předat.“

Uvědomil jsem si, že tahle informace staví výpověď Bláhovy sestry do jiného světla. O včely se její bratr během zimy nestaral, takže se klidně mohl zastřelit. Kruci.

„Tak jednoduché to není,“ opravil mě můj společník. Pak mu ale asi došlo, že já se o včelaření zase tak do detailu nezajímám. „Ale v podstatě máte pravdu,“ dokončil větu nakonec.

Poděkoval jsem mu za informace a rozloučil se.

„Jenom...“

Zarazil jsem se uprostřed pohybu. Otočil jsem se na muže postávajícího mezi úly. „Jenom co?“ zeptal jsem se.

„No, já nevím, jestli je to důležité. Asi není. Když se člověk rozhodne vzít si život, asi o tom moc nepřemýšlí,“ začal rozpačitě.

Vrátil jsem se k němu.

Pokračoval: „Bedřich mi do telefonu řekl, že má strach, že kdyby umřel a včely tady nechal, jeho dcera by je neřešila. Že by zaplatila nějaké realitce, aby to tady,“ kývl při tom na úly, „srovnala se zemí a co nejrychleji prodala barák i tenhle pozemek.“

Přemýšlel jsem o tom, co řekl, zatímco jsme se procházeli mezi barevnými domečky.

„Vy si i přesto myslíte, že by se zastřelil? Teď v říjnu? Jeho dcera bude mít pár měsíců na to, aby udělala přesně to, co nechtěl.“ Znělo to spíš,

jako by Hubáček vyšetřoval Bláhovu sebevraždu a já jsem se ho pokoušel přesvědčit, že ji nespáchal.

„Nevím, jestli člověk, který si chce vzít život, přemýšlí o takových věcech,“ přiznal odevzdaně.

Možná ne. Možná Bláhovi připadalo, že život už nemá smysl. A zda jeho včely přežijí, nebo ne, mu v daný moment bylo jedno. Cítil se sám. Báł se vleklé nemoci. Zlobil se na ženu, že ho opustila, i když věděl, jak neodůvodněné to je. Došlo mu, že včely si s ním nepopovídají, večer se k němu nepřitulil v posteli, neuvaří mu teplou večeři. „Co to je?“ zeptal jsem se překvapeně. Protože při polemizování nad tím, jak se asi cítil Bláha, jsem málem kopl do kanystru, který stál u jednoho z krajních úlů.

Antonín Hubáček za mnou přišel. „Kanystr,“ reagoval.

Měl pravdu. Jen na mě dvacetilitrový ocelový kanystr zrovna tady působil docela nepatříčně. Přidřep jsem si k němu a odšrouboval pevně utažené víčko. Opatrně jsem přičichl k obsahu. Benzín. „K čemu potřebuje včelař benzín?“ položil jsem otázku Hubáčkovi.

„Nepotřebuje. To měl Bedřich asi do sekačky,“ odpověděl a zase začal obcházet úly.

Jeho benzín v kanystru nezarazil, zato mě ano. Nechal jsem ho ale na místě a následoval Hubáčka zpátky na zahradu.

„Víte, kde má Bedřich Bláha nářadí?“ zajímalo mě.

Můj dotaz ho docela překvapil, ale bez komentáře mě zase odvedl do sklepa. V jedné místnosti jsem mezi pilami – elektrickými –, nůžkami na plot – taky elektrickými –, běžným drobným nářadím a starými koly našel i sekačku na trávu. Ta byla benzínová. Co jsem čekal?

Nabídl jsem Hubáčkovi, že mu pomůžu s dveřmi. Takže jsme ty původní vysadili, nové přinesli z jeho auta a nasadili. Během toho mluvil Hubáček o Bedřichu Bláhovi.

Při vyprávění o tom, že chodil jako malý kluk s Bedřichem a jeho otcem na lov, jsem si vybavil něco, co mě zaujalo na informacích, které jsem zatím zjistil. Zbroják k loveckým účelům měl Bláha sice přes čtyřicet let, ale před dvanácti lety si ho rozšířil i na ochranu zdraví, života nebo majetku a pořídil si čezetu. Zeptal jsem se na to Hubáčka.

„No, to byla taková nemilá historka s jeho dcerou Kateřinou. Před těmi dvanácti lety se zapletla s jedním klukem tady z vesnice. Kluk byl problémový a Bedřichovi se nelíbilo, že se s ním dcera vídá. Tak to zatl. Ten kluk to těžce nesl. Párkrát jsme sem dokonce vyjížděli, protože pořvával před barákem, že se zabije, ale ještě předtím zabije Kateřinu. Bedřich mi tenkrát řekl, že si pořídil zbraň. Na obranu. Vysvětloval jsem mu, že je to pitomost, ale nedal si říct. Měl jsem trochu strach, že by ho to mohlo dostat do problémů. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že se sám tou zbraní za pár let zastřelí.“

Dal mi jméno a adresu toho kluka. Jmenoval se Štěpán Široký.

Nakonec mi poděkoval za pomoc a odjel. Já jsem zůstal sedět v autě a počkal, až mi zmizí z dohledu zadní světla jeho octavie. Vystoupil jsem, znovu si natáhl gumové rukavice a vrátil se k úlům.

Na ředitelství jsem odjížděl s dvacetilitrovým kanystrem benzínu v kufru.

13. října, Hana

Usadila jsem se do zimní zahrady s hrnkem právě uvařené kávy. Dcera před chvílí usnula a já jsem se rozhodla, že si u kávy odpočinu bez toho, abych musela pořád někam odbíhat.

Jenomže mě po pár minutách vyrušil zvonek. Nestála jsem o to, aby návštěvník probudil Aňu, takže jsem bleskově vstala a v poklusu doběhla ke vchodovým dveřím. Ani jsem se nepodívala, kdo je za nimi, a rychle je otevřela. Kdybych tak nespěchala a nejdřív zjistila, kdo tam stojí, nejspíš bych je nechala zavřené.

Docela zaraženě jsem totiž právě hleděla do Patrikových pronikavých modrých očí.

„Ahoj,“ pronesl rozpačitě.

„Nechci s tebou mluvit,“ bylo to jediné, na co jsem se zmohla, jakmile jsem se vzpamatovala. Dveře jsem chtěla zavřít, ale opřel se o ně rukou.

„Promiň. Nechtěl jsem tě tak přepadnout, ale potřebuju s tebou mluvit. Prosím. Je to důležité,“ spustil dřív, než jsem ho stihla přerušit.

Nechala jsem dveře otevřené a s rukama překříženýma na prsou jsem v nich zůstala stát. Věděla jsem, že budím odměřený a nepřístupný dojem, ale bylo mi to jedno. Vlastně nebylo. Chtěla jsem tak působit. „Jenomže já nechci slyšet nic z toho, co se mi chystáš říct. Už jsem to všechno slyšela. Vypověděl jsi to i u soudu. Byla jsem tam. Pamatuješ?“ zeptala jsem se našťavaně.

Sklopil hlavu. „Ano. Ale o tom jsem mluvit nepřišel.“ Zase se na mě podíval. „Můžu dál?“

„Ne.“

„Slibuju, že o Winklerovi nebudu mluvit. Jde o jednoho mého,“ zarazil se, ale v podstatě okamžitě pokračoval, „pacienta.“

„Ne,“ trvala jsem na svém.

„Dobře. Chápu, že mě nechceš zvát dovnitř. Můžeme si promluvit tady. Dáš mi prosím pět minut a vyslechneš mě?“ pokoušel se mě obměkčit.

„Mlčela jsem.“

„Hani, prosím.“

„Dvě minuty.“ Jen co jsem to dořekla, jsem si začala vyčítat, že jsem ho rovnou nevyhodila.

„Díky. Moc si toho vážím. Chtěl jsem se ti omluvit. Mrzí mě všechno, co se stalo. Chápu, že se zlobíš, máš na to plné právo –“

„Máš dvě minuty. Tak bys měl jít rovnou k věci,“ doporučila jsem mu.

„Dobře. Já jsem od včerejška přemýšlel, za kým bych měl jít a s kým to řešit. Byla jsi jediná, kdo mě napadl. Nikomu nevěřím tolik jako tobě.“

„Už minutu.“

Usmál se. Jen na kratičký okamžik, ale probudilo to ve mně vzpomínky.

„Ten pacient se jmenuje Bedřich Bláha. V úterý spáchal sebevraždu. Taková je alespoň oficiální verze. Ale já vím, že by to neudělal. Nezaštelil by se. Chápu, že některá fakta by mohla svědčit pro sebevraždu, ale já jsem ho znal. On nebyl typ, který by to udělal.“

Přerušila jsem ho. „Vážně? Ty sám jsi mi přece tvrdil, že svým pacientům do hlavy nevidíš,“ připomněla jsem mu, co kdysi říkával. Jednou dokonce ve chvíli, kdy jeho pacient sebevraždu spáchal.

Nejspíš si na to taky vzpomněl, protože se nepatrně zamračil. „Ano, já vím. Jenomže tohle je jiné. On vlastně ani nebyl mým pacientem v tom pravém slova smyslu. Neměl důvod mi lhát. Jeho manželka byla mou pacientkou. Chodila ke mně pár měsíců. Letos v dubnu bohužel zemřela. Bedřicha Bláhu jsem poznal díky ní. A taky jsem s ním nedávno mluvil.“

Neměl sebevražedné sklony. Ani depresi. Byl to praktický chlap, který smrt své ženy přijal jako nedílnou součást života. Jeho život neskončil. Řekl mi, že až jeho čas nadejde, nebude se bránit, ale teď chtěl žít. Nedává smysl, že by se zastřelil.“

Měla bych mu říct, že jeho dvě minuty uplynuly, a zabouchnout mu dveře před nosem. Neudělala jsem to. Nejspíš proto, že jsem byla už přes dva roky doma, starala se o dceru a jinak neměla nic smysluplného na práci. A taky jsem byla zvědavá.

„Proč mi to říkáš? Co ode mě chceš? Já u kriminálky už dva roky nedělám,“ oznámila jsem mu. Že jsem na mateřské, jsem zmiňovat nechtěla. I když to určitě věděl. Já jsem zase věděla, že kdyby se některé věci staly jinak, měla bych teď dítě s ním. Taky jsem věděla, že on o to dítě hodně stál. Sice jsem na něj byla našťavaná, ale zase taková mrcha, abych mu tohle připomínala, jsem nebyla.

„Já vím,“ reagoval na informaci, že už nepracuju u policie. „Ale lidi tam znáš,“ dodal.

„Ty snad ne? Mohl jsi jít za kterýmkoliv z nich. Nemusel jsi chodit sem,“ oznámila jsem mu mírnějším tónem, než by se hodilo.

„Nemyslím si, že by se mnou kdokoli z nich mluvil. Po tom, co se stalo.“

„Takže si myslíš, že oni by se s tebou nebavili, ale já jo?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Vím, že to zní zvláštně, ale je to tak. Ty mě znáš. Víš, že jsem nepřišel kvůli sobě nebo proto, abych si něco dokázal. Jde mi o Bedřicha Bláhu. A vlastně jsem se ti taky chtěl omluvit.“

„Fajn. Tak ses mi omluvil. Co ode mě teď čekáš? Že budu řešit sebevraždu tvého pacienta? Vlastně ne, promiň. Manžela tvé pacientky?“

„Mohla by sis o tom promluvit s tím, kdo to vyšetřuje. Trochu ho navést —“

Nenechala jsem ho to doříct, protože mi právě došlo, že mi lhal. Žádného pacienta mít nemohl. Takže si to všechno vymyslel jen proto, aby si se mnou promluvil? „Řekl jsi, že to byl manžel tvé pacientky, která v dubnu zemřela?“ ujišťovala jsem se.

Jen přikývl.

„Ty máš pacienty?“ zeptala jsem se přímo.

Teď se mi podařilo vyvést ho z míry. „Ano,“ přisvědčil.

„Myslela jsem, že po tom soudu jsi dostal podmínku a zákaz činnosti,“ pokračovala jsem útočně.

„Ne. Státní zástupce požadoval jen veřejně prospěšné práce. Odpracoval jsem si je v centru pro oběti trestných činů. Myslel jsem, že to víš.“

Jen jsem zakroutila hlavou.

„Tím státním zástupcem byl Petr Hladík. Znáte se,“ pokračoval.

„Známe, ale nevěděla jsem, že to řešil on. A rozhodně jsem s ním o způsobu tvého trestu nemluvila,“ dodala jsem, aby si náhodou nemyslel, že za tohle vděčí mně.

„Já vím. Spíš jsem myslel, že ti o tom řekl on.“ Kývl přitom na dům.

Došlo mi, že myslí Davida. „Pochybuju, že Davida tohle zajímalo.“

„Asi jo, když mi Hladík řekl, že mi chtěl dát podmínku a zákaz činnosti. Ale Winkler mu to prý rozmluvil a ty veřejně prospěšné práce navrhl.“ Upřeně mě během řeči sledoval.

Proč by se David angažoval? Petra Hladíka sice znal, ale nedávalo smysl, že by chtěl pomoci Patrikovi po tom, co mu on udělal.

„Nevěděla jsem o tom,“ řekla jsem, protože jsem netušila, jak jinak na to reagovat. To, co jsem právě slyšela, mě dost vyvedlo z míry.

„Můžeš si promluvit s vyšetřovatelem, který ten případ řeší, a vysvětlit mu, že Bedřich Bláha sebevraždu určitě nespáchal?“

Proč by kruci David pomáhal Patrikovi?

„Třeba to byla nehoda,“ pokračoval Patrik.

Já jsem Patrika znala dýl než David. Rozhodně jsem s ním měla bližší vztah než David. A i přesto jsem byla přesvědčená, že za to, co udělal, by měl zaplatit. Tak proč si to nemyslel David?

„Možná to byla vražda.“

Protože věděl, že si Patrik nic z toho nezasloužil? „Nemůžu ti pomoci. Promiň,“ dostala jsem ze sebe omluvně. Zabouchla jsem mu před nosem a vrátila se do zimní zahrady.

Zůstala jsem tam, dokud se Aňa neprobudila. Celou dobu jsem přemýšlela o tom, co jsem se dozvěděla. A nešlo o manžela Patrikovy pacientky. Šlo o Davida. Proč po státním zástupci chtěl, aby Patrika za jeho křivou výpověď potrestal veřejně prospěšnými pracemi? Mohl to nechat být a jen zpovzdáli sledovat, jak se Patrikův život bortí. Sice by nešel do vězení, ale přišel by o práci. Ještě před chvílí jsem byla přesvědčená, že by si to zasloužil za to, co udělal. Jenomže teď už jsem si tím nebyla tak jistá. Patrik možná křivě nesvědčil. Možná něco z toho, co vypověděl u soudu, byla pravda. Pravda, kterou jsem já nechtěla vidět.

16. října, David

Pročítal jsem si zprávy k případu Bedřicha Bláhy. Už dorazily výsledky toxikologie. Byla negativní. I výsledky z daktylky. Na zbrani, která ležela před krbem vedle Bláhova těla, se našly pouze jeho otisky – ty z pravé ruky určili technici podle věcí v domě.

Vzpomněl jsem si na náhradní klíč a kanystr, které jsem v pátek přinesl na ředitelství. Měl jsem v plánu odnést ty věci hned k technikům, ale nikoho schopného od nich jsem už nezastihl, a tak jsem je nechal u sebe. Včera jsem sice byl v kanclu, ale byla neděle, takže jsem za nimi ani nezkoušel jít.

Já jsem původně taky neplánoval, že podstatnou část neděle strávím v práci. Ale nakonec jsem to udělal, protože Hana zařídila hlídání pro Aňu. Tomáš s přítelkyní šli někam ven a nabídli se, že s sebou vezmou Belu. Fenu německého ovčáka, kterou mi před rokem v podstatě vnutil kolega od psovodů. I když – vnutil?

Psy jsem měl rád, v tom problém nebyl. Ale uvědomoval jsem si, že s časem na tom nejsem zrovna nejlíp, takže jsem si nikdy – k Tomášově ne-libosti – žádného nepořizoval. Dokud mě o to nepožádal Ondra. Jeho služební fenu při zásahu pobodal pachatel. Nemohla dál sloužit a se svým nástupcem se nesžila. Ondra za mnou přišel s tím, že jestli si ji nevezmu, bude ji muset dát pryč. Nepřišlo mi fér, aby pes, kterého pobodali ve službě – asi jsem si to bral osobně – takhle skončil. Měl jsem barák se zahradou. Tomáš už nebyl malý a mohl se psovi věnovat. Proto jsem souhlasil.

Takže v neděli ráno odvezla Hana naši dceru ke Karolíně. A po tom, co z domu odešel Tomáš s Eliškou a Belou, jsem já odjel do kanclu.

Dodělat papírování, ke kterému jsem se během týdne nedostal. Domů jsem se vrátil až večer. Trochu jsem si při tom připadal, jako když jsem se před lety vracel domů k Tamaře. Ta se mnou, po víkendové neplánované šichtě, taky nemluvila.

Teď bylo pondělní ráno. Seděl jsem v kanclu a pročítal si poznámky k Bláhovi. Zrovna jsem myslel na to, že se ještě musím zastavit za jeho onkologem, když do místnosti vešel Honza Urban.

Pozdravili jsme se a on si sedl na Pavlovo místo. Napadlo mě, že se mu začalo stýskat po vyšetřování, a tak na chvíli zaskočí za kolegu. Svůj vtipný postřeh jsem si ale nechal pro sebe.

„Ty děláš aktuálně jen na té sebevraždě?“ zeptal se podle mě celkem zbytečně. Šéfoval mi, věděl, na čem zrovna dělám. A toho ubodaného z ubytovny mi nedal.

„Jo,“ odpověděl jsem stručně.

„Ze zastupitelství poslali podnět k prošetření. Můžeš se na to podívat?“ zajímalo ho.

„Dělám na tom Bláhovi,“ připomněl jsem mu. Ale moc dobře jsem si uvědomoval, že to není důvod, abych nemohl prošetřit nějaký podnět ze zastupitelství.

Honza na můj nepřátelský postoj nereagoval. „Ten Bláha, to je přece sebevražda, ne?“

„Nevím, ještě jsem to nedošetřil,“ zopakoval jsem.

„Něco podezřelého?“

„Nevím, řeším to.“

„Ten podnět ze zastupitelství – jde o těžké ublížení na zdraví, ale pachatel se přiznal. Asi to nebude nic komplikovaného,“ pokračoval stejným tónem.

Jistě, nic komplikovaného mi nedal, co jsem se vrátil.

Honza pokračoval: „Můžu ti to teda předat?“

Docela jsem se divil, že se mnou má trpělivost. Být já na jeho místě, už bych se poslal do prdele. Od něj bych čekal, že alespoň zvýší hlas.

Jen jsem pokrčil rameny. „Ty jsi šéf.“ Vstal jsem. „Ještě něco? Musím za techniky,“ dodal jsem netrpělivě.

„Jo, ještě něco. Sedni si.“ Pokynul na židli, ze které jsem právě vstal. Zase jsem si sedl.

„Ano, jsem tvůj šéf, takže mi nemohlo uniknout, že nejsi ve své kůži. Co se děje?“

„Nedokážu posoudit, jestli jsem, nebo nejsem ve své kůži, protože řeším jen nesmysly, se kterými je akorát hromada papírování,“ reagoval jsem podrážděně.

„Řešíš stejné nesmysly jako kdokoli jiný tady. To, že máš pocit, že jsi nedoceněný nebo že ti nedávám zajímavé případy, mě jen utvrzuje v tom, že máš nějaký problém. O co jde?“

„O nic. Asi jsem jen přecitlivělý. Když dovolíš, musím jít řešit podezřelou sebevraždu.“ Zase jsem vstal.

Honza taky. Teď už hlas zvýšil: „Jako podezřelou by ji vyhodnotili i jiní z oddělení, nebo jen ty? Ono to totiž vypadá, že máš potřebu hrát si za každou cenu na důležitěho. Takže se teď budeš babrat se sebevraždou a všechny s tím otravovat? Protože tě upozorňuju, že na to nemáme lidí, čas ani peníze. A hlavně, Davide, já na to nemám náladu. To, že ti jednou vyšlo stavět se na zadní a dělat si, co chceš, s Kadlecem, ještě neznamená, že ti to já budu tolerovat.“

„Vtipné, že zmiňuješ Kadlece,“ neodpustil jsem si.

„Co to má znamenat?“ zeptal se. I když podle mě moc dobře věděl, co ta narážka měla znamenat.

Věděl jsem, že bych měl raději držet hubu. Neudělal jsem to. „Jenom mi to připomnělo, že to vlastně díky mně jsi tady. Kdybych se *nestavěl*

na zadní, jak jsi to nazval, Kadlec by tady tomu šéfoval a ty bys byl odklizený někde na obvodě,“ oznámil jsem mu klidně.

„Možná. Ale to samé platí i o tobě.“

„Jenomže na rozdíl od tebe jsem se já postaral o to, aby to tak nedopadlo.“

Honza na to nic neřekl, jen si mě našťavaně měřil. Možná by takhle vydržel do konce pracovní doby, kdyby do místnosti nevešel Pavel.

Kolega dusnou atmosféru v kanceláři ignoroval. Podle výrazu ho jen překvapil šéf, který stál u jeho stolu. Na nic se ale neptal, obešel ho a sedl si na své místo.

Honza si ke mně stoupl. „Díval jsem se na materiál k Bláhovi. Je to jasná sebevražda. Tak se sakra seber a začni normálně fungovat. Nehledej vrahy tam, kde nejsou. A raději zaprotokoluj, když na tebe ve výslechovce někdo vytáhne nůž, protože se tví kolegové neobtěžovali ho pořádně prohledat. A ještě jedna věc. Pitner si na tebe stěžoval. Podle něj jsi ho ve výslechovce napadl a zlomil mu nos. Do zítřka chci tvoje vyjádření.“ Na odchodu za sebou třískl dveřmi.

Pavel to nekomentoval.

Vlastně jsem mu ani nedal prostor. Sebral jsem kanystr a odešel k technikům.

„Neproplatili ti přesčasy, tak ses rozhodl celý barák podpálit?“ okomentoval Martin Donutil to, co jsem s sebou přinesl.

Všichni od techniků byli nějak moc veselí. Možná jim něco na zlepšení nálady sháněl přímo jejich šéf, se kterým jsem právě mluvil.

„Potřebuju z toho kanystru sejmout otisky.“ Před Martina na stůl jsem hodil i náhradní Bláhův klíč. „A z toho taky. Je to k Bláhovi.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sebevražda.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.